

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια του «Κοιμητής Μοντεχρηστού»)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Φτάνοντας όμως κοντά στο χωριό Βαλιούλ, οι δραπέτες είδαν στην εξώπορτα του φωτισμένου πανδοχείου τα δυο άλογα του μπαρμπα Γακούου. Ήταν πραγματικό ευτύχημα γι' αυτούς η παρουσία α των δυο αυτών εθγενών ζώων και θέλησαν να τα άρπάξουν...

Απ' το προηγούμενο κεφάλαιο, μάθαμε ήδη τί τους συνέβη και τώρα προχωρούμε στη συνέχεια της διηγήσεώς μας.

Ο Βενεδέττο, ξεφεύγοντας τη σφαίρα του άμασηλάτου, προχώρησε καλπάζοντας προς το θάβος της κλεισούρας. Άχρειος όπως πάντα, δεν νοιώσθηκε καθόλου για την τύχη του Σανσέλου. Μ' ένα σουβλερό ξύλο κεντούσε διαρκώς τη ράχι του άλογου του και το βιάζε να ταχύνει τον καλπασμό του.

Λαχταρούσε κι αγωνιούσε άκατάπαυστα, ο Βενεδέττο. Δεν έβλεπε την ώρα ούτε να θυγή απ' την κλεισούρα και να στάση οτό Μπωσέ. Ούτε σκεπτόταν καθόλου τη φωχή του μητέρα κι άδιαφορούσε ολίετα για τον πόνο της και για τις άδουηπρές εκπλήξεις που την περιέμεναν. Για ένα μονάχα νοιαζόταν: Πότε να στάση το γρηγορότερο και πώς να της άρπάξει τα χρήματα, πριν προλάβουν να της τ' άρπάξουν οι καλόγηροι!

Κι ο Σανσέλο με την κυρία Δαγκλάρ τώρα, τον ίδιο δρόμο άκολουθούσαν. Κάπνισαν κι αυτοί προς της έξοδο της κλεισούρας και προς το Μπωσέ. Κάπου ένα τέταρτο της ώρας μόνι, είχε προλάβει να προπορευτή ο Βενεδέττο...

Μισή ώρα είχε περάσει. Ο Βενεδέττο, κεντώντας διαρκώς το αίματόφουρο σπένιό του, καθάφωσεν να θυγή έπιτελους απ' τα έπικίνδυνα στενά. Βρισκόταν σόν κάμπο, τώρα. Μά πλαισιάζοντα τα πρώτα σπίατα του Μπωσέ, άναγκάστηκε να πηδήση έρθιος, γιατί το άποκαιωμένο άλογό του κλωνίζοντα. Δεν μπορούπε άλλο να προχωρήσει, και παπά τις πασοομήσεις του Βενεδέττο έξαπλώθηκε στή χλόη άφρίζοντας και χρεμετίζοντας με πονεμένη άγωνία.

Ο δραπέτης τό παράτησε άσπλαχνα, να κοιτάει έξαπλωμένο. Δεν είχε καιρό να χάνη σε ζωόφιλες περιποιήσεις. Κίταξε στόν ουρανό, και τόν είδε άσέληνον, καθάρνν πειά από σύννεφα και φωτισμένον απ' την άμυδρή άστράγυνη τών άστρων.

Καμιά κίησις, γύρω του. Άπόλυτη σιγαλιά, στή νύχτα. Ο σφοδρός άέρας είχε κοπάσει, τα μακρύντα σπίατα του χωριού ήσαν κατασκότεινα και πότε-πότε άκούγονταν τό γαύγιομα τών σκυλιών.

Σκέπτηκε τότε τόν Σανσέλο. Έξάπαντος θά είχε συλληφθή έκείνος. Κι οι δίκαιτοι τους είχαν δη έτι οι δραπέτες ήσαν δυο. Άσφαλώς λοιπόν, να κνηγούσαν τώρα και τόν ίδιο. Κι' άνατρίχασε ο Βενεδέττο, απ' τη σκέψη του αυτή!

Ωστόσο, άρχισε να θαδίζει γρήγορα προς τό χωριό. Μιά έλπίδα τόν παρηγορούσε: Μήπως στοφεόντουσαν οι δίκαιτοι του προς τη Μασσαλά, νομίζοντας άπίθαιη κι' άσκοπη την κατεύθυνση του προς τό Μπωσέ...

Έφτασε πειά σά πρώτα σπίατα του χωριού ο Βενεδέττο, άλλα δεν μπηκε μέσα σ' αυτό. Σύμφωνα με τις ύποδειξεις του Σανσέλου, έκανε ένα μεγάλο κύκλο κι' έφτασε στήν αντίθετη άκρη του χωριού.

Χαρά άνεκλάλητη πλημμύρισε τότε τα στήθη του: Είθε κοντά του σχεδόν, τό μικρό κωδωνοστάσιο, την έκκλησία του χωριού και πλάι της ης ένα διάροφο σπιτάκι με σιδερένιο σταυρό στήν κορυφή του!

Καμιά άμφιβολία δεν τούμενε, τότε. Τό διάροφο σπιτάκι με τόν σταυρό, θά ήταν άσφαλώς τό πρεσβυτέριο. Και μέσα σ' αυτό, βρισκόταν τό έκατομμύριο της μητέρας του.

Η κυρία Δαγκλάρ, παρακινημένη απ' τις έπιτήθειες έρωτήσεις του παιδιού της-έκεπτό στό κότερο-γού είχε περιγράψει με λεπτομέρειες πού βρισκόταν τό δωμάτιό της.

Της είχε πη, στή φυλακή:
—Και πού θά κοιμηθής, μητερούλα μου, άπόψε;... Θά ήθελα νάχνα μια ίδεια, για να πετάή η φαντασα μου κ' η ψυχή μου άπάνω

απ' τόν ύπνο σου!

Κι' η δύστηχη μητέρα, συγκλονισμένη απ' τη συγκίνησή της, τρώ είχε πη όλες τις λεπτομέρειες. Θέλοντας να ίσκανοποιή τη φιλόστοργη (!) περιέργεια του παιδιού της, φλυάρησε άσυγκράτητα δινοντας του έτοι πολύτιμες πληροφορίες για τούς άτιμους σκοπούς του. Ώς και για τόν θαρό ύπνο της γρηά-Μαθοός άκίμης του μιλίσε, καταλήγοντας με τό χαρακτηριστικό:

—Και σφάειρα κανονίου να σκάσει πλάι της, παιδί μου, έκείνη πάλι δεν θά έζητήσει!

Κι' ο Βενεδέττο, με άπληστα μάτια λαγωνικού έξετάζοντας τα «κατατόπια», συλλογιζόταν έντομεταξύ όλες αυτές τις χρησιμώτατες για τό σχέδιο του λεπτομέρειες...

—Νά, έκει θά είνε τό δωμάτιό της! Μουρμούρισε έπιτελους με λαχτάρα. Έκει στό άκρίνι προς τ' άριστερά παραθύρου!

Γλύστρησε άσθούρα, σάν μαυρος ήσκιος μέσα στή μαύρη σκοτεινιά, κι' έφτασε κάτω απ' τό παραθύρο έκείνο.

Τριγυρισμένο από κήπο τό πρεσβυτέριο, είχε άρκετές έληξες κι' ύποφοράρα δένδρα προς την πλευρά του αυτή. Ο Βενεδέττο σκαρφάλεσε σε μία μυγαδάλια, πάτησε άπάνω σ' ένα πλαγιάν στο κλωνάρι της κι' έφτασε άντίκρου στό παράθυρο.

Άπλωσε τό χέρι του στά σάπια και μισοκλωνισμένα σχεδόν απ' τόν σφοδρό άέρα παραθυρόφυλλα. Διςτασε όμως λίγο και τραύλισε:

—Ήουγία είνε μέσα... Κι' ούτε καν φως καντήλιού δεν θγαίνει απ' τις χαραμόδες... Θά κοιμάται λοιπόν έξάπαντος η μητέρα μου!... Άν έμψηση δως;... Άν με νόιση;

Άνατρίχασε. Κάτι τό καταχθόνιο πέρασε στή στιγμή έκείνη απ' τη σκέψη του. Και θέωσε χαμογελώντας διαβολικά:

—Μπα!... Θά την πνίξω, πριν προλάβει να μητήη πολλές φωνές!...

Έγωσε κατόπιν άποφασιστικά τα δάχτυλά του στίς άραιωμένες κι' αδύναμες γρίλλες. Άπόσπασε δυο-τρεις. Ένα τρίεμο άκούστηκε τότε, ανατριχιαστικό ήσως για τόν Βενεδέττο, άλλα άνεπαίσθητο για την κοιμισμένη θεσβία πλάι γύρω του. Ποιός θά νοιαζόταν για τούς μικροθούβους αυτούς-και να τούς άκουσε άκόμη-ύστερα απ' την θουρωδύη κοσμοχαλασιά της άμεροβούλης;

Ο Βενεδέττο έγωσε τό χέρι του στό άνοιγμα κι' έστριψε τη λαθή του παραθυρόφύλλου. Τό παράθυρο άνοιξε. Με σόντομο άλλα ήσαιο σπρώξιμο, άνοιξε και τό τζάμι.

Σπάνια φιλοενοούσε κανένας έννο στό δωμάτιο αυτό ο έφημέριος κι' έτσι όλα ήσαν παραμελημένα. Η οεσβασιτή άλλωστε ιδιότης του έφημερίου κ' οι φιλήσιονοι κήποικοι του μικρού γωρου προφύλαγαν τό πρεσβυτέριο από κάθε κίνδυνο λωποδυτών. Κι' έτσι, είχαν παραμεληθή τά μέτρα άσφαλείας σ' αυτό τό σπιτί.

Ο Βενεδέττο έγωσε τό κεφάλι του μέσα στό σκοτεινό δωμάτιο κι' άφουγκράστηκε κρατώντας την άναπνοή του...

Τίποτε!... Άπόλυτη σιγαλιά θασάλευε έκει.

Πήδησε άθούρα κατόπιν μέσα. Η άστροφεγγιά έρριχνε κάτι σαν φώς άγνό και σάν διάφανη σκευινιά, μέσα στό δωμάτιο. Ο Βενεδέττο είδε τό σίδερο του κρεββατιού πλάι του. Άπλωσε τό χέρι του και ψαγούλεψε ανάλαφρα τό κρεββάτι. Τό βρήκε άδειο.

—Η τύχη με βοηθάει, άπόψε! σάρκασε ο άπαίσιος. Δεν θέλησε να πάρω άνθούρα-πλη ψυχή στό λαϊμό μου!... Η κακοκαιρία θά έμπόσει τη μητέρα μου, φαίνεται, να ζεκινηθί απ' τό Τουλών!

Τά συνηθισμένα στό σκοτάδι μάτια του ξεγώισαν κάτι τό άσπρομυλό πλάι στό κρεββάτι. Ήταν ένα άσημείο κρηπήγιο με κερι και με λίγα θειασφόσπιρτα σκόρπια κοντά του.

Ο Βενεδέττο μαγούλεύοντας έπιασε μερικά στό χέρι του. Πήγε κατόπιν στό παράθυρο, έκλεισε ξανά τά παραθυρόφυλλα

Η γρηά Μαθοός

μέ άπειρες προφυλάξεις και τρίθοντας ένα θειαφόσπιρτο στον τοίχο άναψε το κερι.

Στάθηκε ύστερα λαχταρισμένος και κύτταξε δλόγυρά του. Είθε ένα μαχαίρι επάνω στο «κομμό», άφημένο εκεί απ' τη γρηά-Μαθού, ποιος έξερι από πότε. Τό πήρε στα χέρια του και δοκίμασε ν' άνοιξη ένα αυράρι του «κομμού».

Άλλά τά αυράρια ήσαν όλα ξεκλειδωτά κι' άνοιγαν με τό πρώτο τράθηγμα. Ό Βενεδέττο θυμήθηκε τότε τό ντουλάπι του τοιχου, όπως του τό είχε περιγράψει ή μητέρα του.

Τό άναήτησε με τά μάτια του, τό ειθε και τράθηξε 'σα προς τά κεί. Δέν τόν είχε γελάσει ή μητέρα του. Πραγματικά, αυτό τό ντουλάπι άποτελούσε τη μόνη αξιόλογη κρπτη στο δωμάτιο κι' ήταν διπλόκλειδωμένο!

Ό Βενεδέττο έγωσε τό μαχαίρι του στην χαραμάδα του ντου- λουπιού και πίεσε θίαια τη λαθή. Ό σούρτης της κλειδαριάς άπο- σπάστηκε με τρίξιμο δξύτατο και τό ντουλάπι άνοιξε.

Σή τρίξιμο εκείνο, σατανικό μέρα στη θαμποφωτισμένη έρη- μιά του δωατιού, ό Βενεδέττο σκρίτησε χλωμιάζοντας και τι- νάγτηκε προς τά πίσω.

Έσθησε τό απύ του, κρυφολαχανισμένος. Ή σιγαλιά ήταν θαθεία παντού. Κανένας, ούτε κι' ή γρηά-Μαθού, δέν τόν είχαν άκούσει!... Πήρε πάλι κουράγιο ό Βενεδέττο και χαμογελώντας με ήκασιότητα, μουρμούρισε:

«Και νά μ' άκούσει ακόμα ή παλιόγρηα, θά ζαώση θουθή κάτω απ' τό πάπλωμά της... Θά με νόμιση για θρυκόλακα και θά μουρμουρίζη τά ξόρκια της!» Έ- μπρός!.. Θάρρος και σε λίγο θά ειμαι πλούσιος και πανάχυρος! Χούφτωσε με δίμα τό κερι και φώτισε τό έσωτερικό του ντουλα- πιού.

Και τότε, ειθε τό κιωατίδιο! Με τοειουλιστό νερί, γάιθε- ψε τό βρόνιο κιωατίδιο, τό συ- νενο νόμο—για άρισσότερη σι- γηολιά—με άσαλένια φαρυδιά έ- λάσπιατα.

Ήταν, θαού. Τό πήκωσε, τή- θγαλε άπ' τό ντουλάπι και τρά- θηξε τοίμοντας προς τό παρά- θυρο νά νά σήνη.

—Μά άν νελιεύσει;... Άν δέν ύπάργουν τά χρήματα δωμέσα; μουμουρίσει.

Ψυχρός ήδρώτας τόν πάγωσε. Κούνησε θίαια τό κιωατίδιο, μά κανένας ένδεικτικός κρότος δέν θγήκε από μέσα.

«Ίσως νά εινε πολύ σιθαγα- μένα μέσα τά χαρτοουίσματα και τό χρυσάφι!» σκέφτηκε.

Και για νά θεβαιωθεί, άκού- μπσε τό κιωατίδιο στο κρεβάτιο κι' έγωσε τό λεπίδι του μαχαίρι- ου τόν άνάμεσα στη χαραμάδα του σκεπασματος.

Μά άν άνοιξε εύκολα τό ντου- λάπι, τό κιωατίδιο στερεάτατο, δέν έννοουσε ν' άνοιξη. Τό μα- χαίρι λύγιζε, κόντευε νά σπασή άπ' τήν πίεσι του Βενεδέττο, μά τό κλειδωμένο σκεπάμα άντιστεκόταν έντελώς άκλόνητο.

—Κατάρα! ξεφώνισε. Και μά θλαστήμα άπαισία, ήταν έτοιμη νά ξεφύγη άπ' τά στεγνά του χειλι.

Ξαφνικά, καλπασιός άλόγου άκούστηκε έξω στην ήουχια της νότας.

Στό άκούσμα του, κτριάνε σαν πεθαμμένος ό Βενεδέττο. Ά- ντατριχλιά τάραξε τό κορμί του και μουρμούρισε τρομαγμένος:

—Τί;... Ή καταδιώξι;... Με κυνηγούν κιόλας;... Και τόσο γρήγορα;

Βλαστήημσε φριχτά τό Θεό του άγρυπνούσε και τήν άνεμο- θέλλα που είχε πάψει!... «Ως τότε, ό Θεός κούιάντα, ή κα- νίνας μάνιασε κι' όλα τά καταχθόνια στοιχεία του είχαν φαη ήνοικά!... Γιατί σταμάτησε τόσο άπτόμα και γρήγορα ή δια- βολική θουθεία των;...

Μ' ένα πήδημα ταγκαλιού κυνηγμένου, έφτασε στο παράθυ- ρο. Κόλλησε τό παγωμένο κι' ήδρωμένο μέτωπό του στα τζά- μια και προσπάθησε νά δη άνάμεσα άπ' τά παραθυροφυλλα.

Μά οι κλώνοι της μυνδαλιάς τόν έμπόδιζαν νά δη πίο πέρα. Κανένας διατανμός δέν γαρούσε πειά, για τό άνρειό! Ό καλπασιός του άλόγου ζύγων ξεάκοιουθητικά. Έπρεπε νά φύγη άμέσως μαζί με τό κατακτημένο λάφυρό του...

Τό λάφυρό του!... Μά τι άξιζε αυτό τό κλειστό λάφυρο, α- στό τό κλειδωμένο κιωατίδιο, επιτέλους;... Ύψηχε άπαγε με- σό σ' αυτό πραγματικά τό έκατιμωρίο; Ή ήταν κανένα συ- νητισμένο τέγνασμα για νά πλανηθή ή προσοχη τών λωποδυτών; Ό δαιμόναξ της άμφιβολίας είχε θρονιαστή στερεά, στην ψυ-

χή του άθλιού, δραπέτου. Άρχισε νά γλυστράη έξαλλός δω κι' εκεί στο δωμάτιο, ψάχνοντας παντού, προσέγοντας στην κάθε γωνιά, άναστατώνοντας τά στρώματα του κρεβάτιου, μήπως τυχόν ύπήρχε ή ποτ' άλλο, που νάκρυβε μέσα του τό έκτομωμόριο! Άραγε, κρατούσε τόν θησαυρό στο κιωατίδιο εκείνο ή του ειχε πη ψέμματα ή μητέρα του από υπερβολική προφύλαξη της ίσας;

Τό κάλπασμα του άλόγου ειχε πάψει τώρα. «Ω, ήταν φανε- ρό, πώς ό Σανσέλλο, όμως... Έξαλλος, τρελλός από τρόμο, από λύσσα, από άπληστία και διψασμένος για κάθε έγκλημα και για κάθε άχρησία!... Άνοιξε λαχταρισμένος τό παράθυρο. Θά- φυγχε, από κεί που ειχε ρθή.

Μά δέν ήταν καθόλου εύκολο αιώδ τώρα. Πρίν, ειχε και τά ευώ του χέρια ελεύθερα. Τώρα κοουτούσε και τό θαρύτατο κι- ωατίο στο ένα χέρι του. Ποιν ήταν άνάλαφρος και τό πλανια- σέσε κάπως ν' άνθήξη στη σθε- λτάδα του άλαφρου κορμιού του. Μά τώρα θά ήταν πίο δυσκιη- τος φυσικά και τό θάρος του αυτό θά μεγάλωνε πεισιότερο άπ' τό θάρος του κιωατιού!

Διλημμα φριχτό ύψωνόταν μπροστά του τώρα και τόν σύγ- γιζε άπερίγραπτα: Ή νά έγκα- ταλείψη τόν θησαυρό του, προ- τιωνότας τήν ελευθερία του, ή νά μείνη εκεί—διστακτικός κι' άσοποωόνας—με κίνδυνο νά τόν πιάσουν από στιγμή σε στιγμή!

Ότε σκέυη δέν μπορούσε νά γνη σνετικά με τό πάταγια του κιωατιού! Έξω άπ' τό παρά- θυρο: Ό γδοπος του άπ' τό θάρος κι' άπ' τό ύψος. Αή ήταν τόσο δυνατός, ώστε ό γαρροφύ- λακες θάτοεγαν ύπομιασμένο άμέσως προς τά κεί!

Στάθηκε μερινές στιγμής σάν ήλιθος, λαντανιάζοντας δρθος, με τό κιωατίο στα γένια του. Δέν τολμούσε νά κινηθή αλλά κι' άδυνατούσε νά σκεφθή τί έ- πρεπε νά κάνη...

Ξαφνικά ειθε τήν πύρτα του δωατιού. Έσθησε τότε έντρο- νος, γιατί δέν τό ειχε σκεφθή τόση ώρα, τό κερι. Κι' έτρεξε με λαχτάρα προς τήν πόρτα έ- κείνη.

Θυμούμαστε, ότι ή κυρία Δαγκλάρ τήν ειχε κλειδώσει καλά πρίν φύγει.

Ή πόρτα κι' ή κλειδαριά της ήσαν έγχώρια κατασκευάσματα, άκομψα θέθια, αλλά ήγκώδη και στερεώτατα.

Άδικα λοιπόν ήδρωε ό Βενεδέττο, προσπαθώντας νά τήν ά- νοιξη. Μάτια ειχε στριίξει ολο τό θάρος του κορμιού τόν επάν- ω στη λαθή της κι' άκάρπα τήν έσπρωχνε μ' όλη τη δύναμή του.

Έγωσε και τό μαχαίρι του στο σούρτη της κλειδαριάς. Άλλά τό μαχαίρι έπασσε μ' έναν ξερό, ανατριχιαστικό κρότο, δίχως ό σούρτης νά σαλέψη καθόλου.

Ένα έσοατο μέσον σωτηρίας έμενε στο Βενεδέττο: Νά ξεβι- δώση τούς γοιδρούς «μεντεσδες» της πόρτας, για νά τήν ά- νοιξη από κεί.

Μά τί θίδες ήσαν αυτές. Θεέ μου!... Και πόση χρονοτριβή, πόσο γάσιμο καιρού πολυτίμιο, όσο νά τελείωση ή δύσκαλη αύ- τη δουλειά!

Ύγαουλεύοντας ώστόσο με τό χέρι του ό Βενεδέττο, άγγιξε τη χαρακιά μιας θίδας. Στερεώς στη χαρακιά αυτή τό πασι- μένο λεπίδι του μαχαίριού του κι' άρχισε νά ξεβιδώνει έπίπονα τη θίδα. Ή σχετική ήουχια έξω στο χωριό, τούδινε κάποιο θάρ- ρος τώρα.

Μιά...δύο...τρείς θίδες θγήκαν ύστερα από λίγων λεπτών της ώρας άτέλειωτη, άπέραντη άγνια...

—Νά κι' η τέταρτή!... μουγκρίζει ό Βενεδέττο. Κι' ό μεντεσές αυτός άρηστούεται πειά!... Ύπάργουν ήλλα δυό άκόμη, μά μου άκαίε νά θή ή ένας μονάχος... Θά γελάστηκα πρίν, με τόν θόρυθο εκείνων... Δέν θά ήσαν γαρροφύλακες... Ίσως νά ήσαν άρνοσορημένοι γαιρικοί, που γούζαν στο σπύ του!... Κα!...

Σταμάτησε άπτόμα τό μουρμουρητό του και τό άποτελείωσα

Κρατώντας τό θησαυρό του, τράθηξε τρέμοντας προς τό παράθυρο νά φύγη...

μέ μια άποτροπή θλαστήμα: "Έξω-έξω στη σκάλα, αλλά μέσα στο σπίτι, λίκαι μέτρα μακριά του, αντίησαν θήματα στα σκαλοπάτια! Κάποιος άνθρωπος ανέβαινε...

Και δέν ήταν μόνος ο άνθρωπος αυτός. Άκουγόταν καθαρά το θύμα δυο ανθρώπων που ανέβαιναν!

Δεύτερη θλαστήμα και μουγκρητό ανέφραστης λύσσας κι άπελπίσας έφρυξαν άπ' τ'ά χελητό του Βενεδέτο. "Ανέβαιναν δυο έξω στη σκάλα. Σε λίγα δευτερόλεπτα, θά ήσαν μπροστά σ' αυτή την πόρτα. Και θά πιανόταν σάν ποινίκι στην παγίδα, ο άθλιος, ο δυστυχισμένος!...

Θελλάα άπερίγρηπταν και ζοφερών αισθημάτων, ξέσπασε τότε στην ψυχή του. Θά τόν άρπαζάν το έκατομμύριο οριό!... Και τόν είχε εκεί κοντά του, πλάι του!... "Ήταν δικό του παιδί αυτό!... Μ' αυτό θά ξαναγινόταν ο πωλός και γοητευτικός πρίγκιψ Καβαλκάντι!... Θά έλαμπε πάλι, όπως άλλωστε μέσας στα λαμπρότερα σαλόνια του Παρισίου, ζηλευμένος από πλίκθος θελκτικού κι έκλεκτο γυναικόκοσμου!... Ένώ δίγως αυτό και πιαμένος άπ' τ'ά νύχια της έξουσίας, θά χωνόταν πάλι όπως χθές, μέσας στ'ά φρικιαστική κόλαση τού κατέρου!

"Ετρίξε τ'ά δόντια του τρομαχτικά. Σ'ήλωσε τού κορμιού του με άποφαι τρέλλη. "Εοφίσε στην άριστερη μασχάλη του με λαχτάρα και προσπαθεία τού κιβωτίδιου και στη δεξιά του χούφτα τού σπασιμένο μά έπικίνδυνο ακόμη μαχαίρι του!...

Και ζάρωσε πίσω άπ' την πόρτα, σάν λύκος λυσσασμένος σέ καρτέρη, έτοιμος νά έσραγή, νά σπαράξει, νά κομματίσει τόν πρώτο που θά διάβαινε τού κατώφλι της!

Θάπαιζε «μοναζυγά» την τύχη του. Θά χτυπούσε άλύπητο και θά ώρπυσε άμέσως ύστερα πρós τή σκάλα. Καί...ποίος ξέρει; "Ισως νά κατάρθωνε νά ξεφύγη άπ' τούς διάκτες του!...

"Η πόρτα μισόνοιξε. Μιά βαυπή σλουέττα άνθρωπού φάνηκε στό κατώφλι, καθώς τή φωτίσε άπ' τ'ά πίσω τού τορμένο φός ενός λυγνασιού, τού όποιο κάποιος άλλος κρατούσε.

"Ο Βενεδέτο λανασιασμένος δένελεγα καρó νά προσέξη, άν ήταν άνδρική ή γυναικεία ή σλουέττα εκείνη. Σήκωσε ψηλά τού όπλισμένο χέρι του.

Και κατεβάζοντα τού ύστερα με άπερίγρηπτη σφοδρότητα, γύμνωσε κι ένοιωσε άλόκληρο τού μαχαίρι του ως τή λαθή, στη σάκα.

"Ένα πινυμένο μουγκρητό πόνου, άπάνησε τότε στό μισόθαιπο. "Αλλά την ίδια στιγμή, κάποιος νέος σιδερένιος γράπας άπ' τόν λαϊκό τόν Βενεδέτο, τόν άναποδονούζε στό πάτωμα κι' ένα γνόστο άμειλιχό τού πέρε άνια τού στήθος.

Συννύησας σήοιζε σ' σ'ατία του μία σ'αλή ναυπή, μισοριστή: "Αρά!... Άνοήτε!... Τή μπέρσα σου!... Τόλιμπες νά τή ντυπίσας!... Κι' ήνωσε τού ήφες πός ήταν αυτή, πολήν άφουσε!

Κι' αυτός που σφύριζε τ'ά άγαναχτιέμενα λόγια ήταν ο Σανσέλιο!

Ναί, ήταν ο Σανσέλιο!... "Ήταν ο τρώφιμος τού κατέρου, ένας κακούργος, ένας δραπετής, ένας τριαρχείο ύποκειμενο, ένας πρηνής ίερεύς που άτίμασε τήν ίερη του ιδίότητα κι' ο όποιος ώστόσο σπαράζε με τού λήη με άγανάχτη:

"Ατιμε!... Χτύπησε τή μητέρα σου!... Πώς τόλιμπες ένα τέτοιο άνήκουστο τερατούργημα;

"Οσο χαμηλά και νά πέση ένας άνθρωπος, όσοδηποτε κι' άν λερωθ' άπ' τού βούρκο της άχρειότητας και τού έγκληματος, σφαλώς θά ύπαρχη και ένα αίσθημα, τού όποιο θά σεβαστή και μπρός τού όποιο θά κλονιστή και θά λυγισή. Κι' αυτό τού αίσθημα, ένα από τ'ά πιο έπιλητικά και παντοδύναμα αίσθηματα, είναι ο σεβασμός κι' ή αγάπη τού παιδιού σ' ΕΚΕΙΝΗ που με τόσους πόνους τού χάρισε τή ζωή και τού άνάβησε κατόπιν με τούς άγίους χυμούς τού στήθους της.»

"Ασφαλώς λοιπόν, κι' ο τριαρχείος Σανσέλιο ακόμη, θάνωιωσε άπ' στήθη τού έπιλητικού αίσθημα της υίκης στοργής για ν' άγαναχτή τούσο πολύ έναντιόν τού τερατούργημα Βενεδέτο!...

"Η κυρία Δαγκλάρ, χτυπημένη κατάσθηθα άπ' τού μαχαίρι σωριστή στό πάτωμα.

"Η φτωχή γυνάικα μονάγα ένα μουγκρητό άγριού πόνου έθγαλε άπ' τ'ά στήθη της. Τσίπνιζε άμέσως δίως, γιατί πρόλαβε έντομεταξύ ν' άγαναχτισή-στό φός τού λύχνου που κρατούσε ο Σανσέλιο-θ'α αυτός που σπαράζε τις σάρκες της ήσαν τού ίδιο τού παιδ' της!

Δέν φώναζε ή δυστυχισμένη μάνα, άδάγκω με άγώνια τ'ά

χείλη της, για νά συγκρατή και τ'ά βογγητάς τού πόνου της άκόμω. Είχε σκεφθή, πός άν έπιαναν πάλι τού παιδί της, θά τού ώδηγούσαν ξανά στό κατέρω. Και δέν θέλ' ν' άκούσθ' τού ψυχροραγητό της, μήπως γίνει ή άφορμή της συλλήψεως τού παιδιού της ο ύστατος αυτός στεναγμός της...

Γι' αυτό, σφιγγορίζοντας σάν κομμένο στή μέση φείδι, ξεσγιόντας με τ'ά νύχια της τ'ά σανίδια τού πατάματος για νά μη μουγκρή κι' έγοιτας ακόμη τού μαχαίρι χωμένο κατάσθηθα στις σάρκες της, τραυλίζε με άπόγωνα:

"Ω, Βενεδέτο μου!... Μέ σκότωσε, παιδί μου!... Άλλά δέν θήξερες θέσια, παιδί μου, δι' ήςον έγώ ή μητέρα σου, ιδιή τού γυποδός!... "Ε... Δέν είν' έτσι, παιδί μου... Ναί, έτσι είνε, Βενεδέτο μου!... Δέν ήξερε δι' ήςον έγώ!... Κύριε, πρós Θεού!... Αφήστε τον... Δέν ήξερε πός ήςον έγώ, ή μητέρα του... Ω, αφήστε τον νά φύγη!... Ας φύγη νά μην τού πιάσουν!... Φύγε, Βενεδέτο μου!...

"Ο Σανσέλιο, άνατριχιασμένος μπρός στήν άφάνταση αυτή τραγούδια, είχε έσοφίσε μηχανικά τού χερι του γύρω άπ' τού λαϊμό τού άθλιου και τόν άφησε έλεύθερο.

"Ο Βενεδέτο πετάχτηκε όρθος. Τ'ά πρόσωπό του ήταν άσπρόκτρινο και φριχτά παραμορφωμένο. Άγρια, αίνυγματικά δίως, συναισθηματα φουρτούνας στή μισή του ψυχή.

"Ο Σανσέλιο θυμόταν όλες τις σχετικές με τού έκατομμύριον συνδιαλέξεις του μαζί με τόν συγκατάδοχο του. Και θυμόταν έπίσης, δι' ο Βενεδέτο θάφτανε και μέχρι δολοφονίας ακόμη, για νά τού άποχτήση. Μά νόμιζε τήν καχόχο του για καμιά παλαιά ίσως έρωμένη τού άθλιου συντρόφου του και-έθλιος κι' ο ίδιος-δέν είχε τρομάξει μπρός στήν ιδέα τού έγκληματος.

"Αλλά τώρα άνατριχιαζε... "Η κυρία Δαγκλάρ στό δρόμο-μετά τή φυγή της άπ' τού πανδοχείο τού χωριού Βαλιούλ-τ'ού είχε άποκαλύψει δι' ο Βενεδέτο ήταν παιδί της, σπλάγνο της...

Κ' ήξερε τώρα ο Σανσέλιο, δι' ο Βενεδέτο είχε χτυπήσει τήν ίδια τήν μητέρα του!

Κι' άνατριχιαζε τώρα ο Σανσέλιο, τόσο για τήν τερατώδη ψυχή τού συντρόφου του, όσο και για τήν ύπερφυσική αυταπάρανη της δύστυχης εκείνης μητέρας!...

Ναί, τήν έθελτε μισοπνιγμένο άπ' τού αίμα, έτοιμοθάνητα, νά συστρέφεται με άγώνια κομμομασιασμένου έρπετο γάμο στα σανίδια, νά μπλέκ' τ'ά χέρια της με άγώνια, νά ίκετεψ' ακόμη πρós γάρινο τού άτιμου παιδιού της και νά τραυλίζε: "Κύριε... κύριε Σανσέλιο, πλησίστε... όρκιστήτε μου!...

Μά τού μισοανασηκωμένο κεφάλι της έπεσε πάλι άπ' τήν εζάντηληρ και γυποδός στα σανίδια...

"Ο Σανσέλιο πλίσασε κι' έσκυψε για ν' άκούση. "Ενοιωσε, πός και ήθελε νά τού εκμυστηρευθ' ή φτωχή εκείνη ύπαρξη τήν παρακλήση λέγοντάς της:

"Εμπρός, κυρία μου... Πέστε μου!... Τί θέλετε από μένα;... Είμαι ένας άθλιος, ένας άτιμος κι' έγώ!... Όμως, βασιστήτε σέ μένα... Ό,τι δήποτε μου ζητήσετε, σ'ας ύποχωμα νά τού τηρώσω!... "Ευχαριστώ!... Νοιώθω τόσο πεβαινω, τώρα... Ω, πόσο φριχτός είν' ο θάνατος!... Δέν πιστεωα ποτέ... πός θά πονούσα τ'αυτό!... Όρκιστήτε μου, κύριε... έτι... Μην' αφήσετε έλεύθερο τού παιδί μου... Μην τόν καταγγείλετε!... Μην τόν καταβίβετε! Αυτή είνε ή στερνή μου θέληση!... Σεβαστήτε τήν, κύριε... Είνε ή θέληση μιάς έτοιμοθάνητης!...

Μέ θουρκωμένα άπ' τή συγκίνηση μάτια, ο κτηνώθηρος Σανσέλιο, γονάτισε κοντά της. "Επιασε τ'ά παγωμένα χέρια της κυρίας Δαγκλάρ στό δικά του, τάφειξε και τής έπαι:

"Σ'ας τού ύποχωμα, κυρία!... Σ'ας τού όρκισμα!

"Ευχαριστώ, κύριε... Με άνακουφισατε!... Βενεδέτο μου, έλα κοντά μου!... Με σκότωσε, παιδί μου... Άλλά δέν τόξερε, θέσια, και γι' αυτό σ'ε συγχωρώ!... Έλα δίως... φίλησε με, παιδί μου... "Αν θήλεις...

"Όρθος, μαρμαρωμένος άπό μαύρη άγώνια ο Βενεδέτο, δέν παραμέριζε άπ' τή θέσι του.

"Παληάνθρωπε! μουγκρισε πνιχτά για νά μην άκούσθ', ο Σανσέλιο.

Κι' άναπηδώντας όρθος πάλι, έπιασε άπ' τού μπράσσο τόν Βενεδέτο, τόσφει άγρια και τραβήξαντες τον κοντά στην έτοιμοθάνητα, τού έπαι!

(Ακόλουθεί)

Τόν παρακολουθούσε, κρατώντας ένα έξλο στα χέρια